

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 5. (84.) 2011. gada maijs

VAI VIEGLI BŪT... ŠAI LAIKĀ, KAD DZĪVOJAM, JA DZĪVOJAM, NEVIS EKSISTĒJAM?...

21.aprīlī **Bibliotēku nedēļas ietvaros** uz kopīgu pasākumu **„TAS PATS VĒJŠ, BET CITĀ VIRZIENĀ, TĀ PATI GRĀMATA, BET CITOS VĀKOS”** pulcējās novada bijušās un esošās bibliotekāres. Šī tikšanās veltīta jautājumiem, kas tieši saistīti ar mūsu ikdienas darbu un bibliotēkas funkcijām, piemēram, to, kāda ir bibliotēkas loma sabiedrībā, ko bibliotēka var sniegt sabiedrībai, kāda būs bibliotēkas nākotne?

Pasākumu ievada klātesošo pārdomas bibliotēku nedēļas sakarā un to, kā jūtamies, esot šajā profesijā. Secinājums - savā darbā jūtamies īstajā vietā un vislielāko gandarījumu mums sniedz tieši darbs ar bibliotēkas apmeklētājiem, palīdzot sameklēt viņam vajadzīgo grāmatu, preses izdevumu vai citu informāciju. Skaņkalnes leva izteicās lakoniski - mazpilsētā šis ir vislabākais darbs.

Turpinājumā Bērnu bibliotēkas bijušās darbinieces Vijas dalījās atmiņās savā darbā ar bērniem, kas vienmēr ir prasījis daudz iejūtības, sirds siltuma un mīlestības. Bieži ir iznācis būt arī vecāku vietā - audzinot, samīļojot un palīdzot. Viņām gaišā atmiņā palicis mācību

laiks - kursos Rīgā, kuru laikā ne tikai papildinātas zināšanas bibliotekāres profesijā, bet apmeklētas arī daudzas teātra izrādes un kultūras pasākumi. Kā savdabīgs vēsturisks materiāls par bijušo laiku un bibliotēkas darbu Bērnu nodaļā glabājas interesantākie lasītāju pieprasījumi, kā arī bibliotēkas dienasgrāmata, kurā 1970.g. 21 aprīļa ieraksts vēsta, ka par godu V.I. Ļeņina 100. dzimšanas dienai apkopoti un noformēti 100 dzejoļi par Ļeņinu. Savukārt, Vija G. atcerējās laiku, kad bija aizliegts svinēt Jāņus un par to stingri runāts pat bibliotekāru seminārā, kurā viņa atļāvusies izrādīt neizpratni, jo par to stāstījis cilvēks vārdā Jānis, un viņa jautājusi, vai tad viņš nesvinēs savu vārda dienu? Uz ko atbilde skanējusi - vai viņa vēlas strādāt bibliotēkā, vai svinēt Jāņus? Jāatceras, ka tolaik bibliotekārs bija

arī pareizās ideoloģijas izplatītājs un popularizētājs, tāpēc iespēja zaudēt darbu bija reāla.

Pārejot pie kurioziem, kas gadījušies ikdienas darbā, bijusī Mazsalacas pilsētas bibliotekāre Maiga atcerējās, kā savu darba gaitu sākumā Ramatā, gatavojoties vēlēšanām un zīmējot uzrakstu „aģitpunkts”, aizmirsies burts „ģ” un rezultātā pēc rūpīga darba sanācis uzraksts „aitpunkts”.:) Kļūme gan pamanīta un savlaicīgi izlabota. Protams, jautri brīži ikdienā bijuši visām, taču tie bieži vien palikuši nepierakstīti. Tāpēc ielūkojāmie arī Latvijas bibliotēku humora arhīvā publicētajos joku stāstos.

Diskusijas laikā nonācām pie atziņas, ka vajadzētu turpināt šo tradīciju - sanākt kopā Mazsalacas novada bibliotekārēm, lai radītu sev svētku sajūtu un popularizētu bibliotēku nedēļu un tās tradīciju - šajā nedēļā bibliotekām dāvināt grāmatu un sarkanu rozi. Jo, kurš tad cits to darīs, ja ne pašas? Atbalstu gūst priekšlikums - vismaz reizi gadā rīkot kopīgus pieredzes apmaiņas braucienus uz citām bibliotekām, kuros labprāt piedalītos arī bijušās kolēģes. Levas atziņai, ka grāmatas un bibliotēkas būs vajadzīgas vienmēr un to vērtība nezudīs, iebilst tikai Daina no Ramatas, jo viņa ir pārliecināta, ka nākotnē pārsvaru gūs modernās informācijas tehnoloģijas. Aktuāls paliek Bērnu nodaļas Lienas izskanējušais jautājums, vai ir vērts rīkot pasākumus bibliotēkā, kuri, lai gan informācija par tiem ir plaši pieejama, tomēr paliek aizvien mazāk apmeklēti? Kāpēc? Ko no bibliotēkas gaida un vēlas bibliotēkas apmeklētājs? Tas vēl jāprecizē.

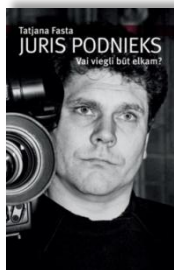
Atvadāmies ar Dainas ierosinājumu, ka nākamā pasākuma tēma varētu būt - „Kas es esmu? Kāpēc es esmu?”, kurā piedalītos kāds šajā jomā zinošs speciālists. Tēma nozīmīga, ņemot vērā, ka ļoti bieži bibliotekārei jābūt arī psiholoģei, jāprot uzklaut, palīdzēt un iejusties otra cilvēka pārdzīvojumos gan priecīgos, gan skumjos, jo ikdiena šobrīd daudziem nav viegla. Tāpēc tik svarīgi ir pašiem radīt un saglabāt šos gaišos un pozitīvos mirkļus, kaut vai reizi gadā sanākot kopā un iedibinot jaunu tradīciju, kā tas šoreiz, manuprāt, veiksmīgi izdevās mums visām.

Zane

KO MĒS LASĀM?...

Tatjana Fasta.

JURIS PODNIEKS. VAI VIEGLI BŪT ELKAM?

Žurnāliste un grāmatas autore Tatjana Fasta atklājusi, ka tieši režisora interesantā personība un noslēpumainā dzīve bijis galvenais grāmatas radīšanas iemesls. *«Bieži dzirdu jautājumu – kāpēc es, krievu žurnāliste, uzrakstīju grāmatu par Juri Podnieku? Bet mēs bijām pazīstami septiņus gadus. Es bieži viņu intervēju, arī tad, kad viņš mācījās Maskavas Kinematogrāfiskajā institūtā. Pazinu viņa draugus, kolēģus, ģimeni. Katram ir savs Podnieks, un man arī. Juris bija izcils cilvēks, sarežģīts – kā jau visi talantīgie cilvēki. Viņam bija plaša domāšana, kā filozofam. Viņš filmēja ne tikai sižetus, bet arī sajūtas un emocijas tāpēc, ka tās ilgi dzīvo. Viņa dzīvē bija daudz noslēpumu: radošie, personīgās dzīves, nāves noslēpumi... Un man kā žurnālistei bija ļoti interesanti šos noslēpumus izmeklēt.»*

Lielākais noslēpums esot režisora traģiskā un mīklainā nāve. *«Apspriedos ar draugiem Ņujorkā, Kijevā, Maskavā – neviens netic, ka tas bija nelaimes gadījums. Grāmatā apkopāju četras iespējamās Podnieka nāves versijas: politisko, ekonomisko, mistisko un parasto. Kāpēc viņš nomira 42 gadu vecumā? Viņš bija sportists un peldēja ļoti labi. Un pēkšņi aizgāja noslīkstot... Kāda sieviete man stāstīja, ka pēc Jura nāves viņa ar to sarunājusies ar medija – ekstrasensa – starpniecību, tāpēc grāmatā ir arī ļoti interesantas epizodes.»*

Saspringtā darba grafika dēļ grāmata tapusi ilgu laiku. *«Materiālus grāmatai vācu 15 gadus, bet tikai pēdējo gadu, sākot strādāt ikmēneša žurnālā, man beidzot bija laiks rakstīt. Grāmatā esmu iekļāvusi iepriekš nezināmus faktus par Jura dzīvi – tās tapšanas laikā intervēju viņa draugus un tuvos cilvēkus.»*

Grāmatā iekļauti arī aizkustinoši un unikāli brīži no Jura Podnieka dzīves.

Man, lasot šo grāmatu, radās daudz pārdomu par aizgājušo laiku, kādi mēs bijām toreiz... Un – kādi esam tagad?... Katram no mums, kuri lasīs šo grāmatu, kas šobrīd atrodama arī mūsu bibliotēkā, būs citāds viedoklis, jo mēs esam tik dažādi, katrs ar

savu dzīves pieredzi, ar dažādu attieksmi pret visu, kas ar mums notiek un cilvēkiem, kuri tādā vai citādā veidā ir mūsu tuvumā.

Vai viegli būt... šajā LAIKĀ, kad dzīvojam, ja dzīvojam, nevis tikai eksistējam?...

Maija

ATKAL ATVER DURVIS...

12. maijā plkst. **15.00** Mazsalacā, Baznīcas ielā 14 LKF Ziemeļvidzemes biroja telpās pēc vairākiem ziemas mēnešiem atkal durvis vērs atjaunotā izstāde-fotokolāža:

PĀRROBEŽU.

PĀRNOVADU. NOVADU KULTŪRSADARBĪBA.

Atgriezies arī tā ekspozīcijas daļa, ko vairākus mēnešus varēja aplūkot ramatieši savā pagastā.

No jauna izstādē vēlamies iepazīstināt ar materiāliem par mūsu novadam tuvu personību – mākslinieci, skolotāju Otomiju Freibergu-Andersoni.

Apskatei arī plašs novada kultūrai veltīto hroniku klāsts (2000.-2011.g.) Ik gadam. Ar dzīvesstāstu fragmentiem. Viesu pārdomām.

Aplūkojami arī vēsturisko Brants un Benjamiņu dzimtskoki ar fotoliecībām u.c. materiāliem.

Ceru, ka atklāšanas brīdī, kā savdabīgu prozas lasījumu varēsīm izmantot no Brants nama mums nezināmas vēstures lappuses atmiņu fragmentu, ko atstājis kādreizējā ģipšnieka mazdēls Valentīns Stakle no Kalifornijas ASV.

Pateicos pašai izliedzīgajai darba grupai – Guntai Jēkabsoni, Taigai Eglītei, Inesei Tropai un Ritai Lizumai par to, ka mūsu mazā sabiedriskā kultūras saliņa atkal spēs atvērt durvis.

Gaidām arī Tevi – „Literārās Vēstis” lasītāj un citus interesentus! Varbūt arī ar savu literāro vai mutvārdu pienesumu?...

23.04.2011.g.

Nelliņa Nurmika, projekta autore.

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu veidoja bibliotekāre **Maija Reinvalde** tālr. 64251246, e-pasts: maija.r@sveiks.lv